

σμοῦ ἡ Θηρεδία ἀπὸ τῆς ἐπιούσης ἤρχιδεν ἐπισκεπτομένη τὰς αἰθούσας, ὥσθι ἐπισκέπτετο τοὺς βωμοὺς τῶν Λατίνων κατὰ τὴν Μεγάλῃν Ἑβδομάδα, ἥτοι ὑπὸ μόνῃν τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ ἐφελκύσῃται τὴν ἐπιείκειαν. Ἀνέτειλλον ἤδη αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ Ἰουνίου μηνός, αἱ δὲ ἐπισκέψεις δὲν διεξεπεραιούντο πλέον ὥς κατὰ τὴν χειμερινὴν ἐποχὴν, ὅτε εικοσάδες ἀτόμων σωρευόμεναι ἐν τινι αἰθούσῃ, συνδιαλέγονται ἀδιαφόρως περὶ οἰουδήποτε θέματος. Ἦδη αἱ ἐπισκέψεις ἐτελοῦντο προώρως, ἐν στενῷ κύκλῳ, ἡ δὲ συνδιάλεξις, καίπερ μὴ ἐμφορουμένη φιλανθρωπικοῦ καὶ εὐδοῦλου πνεύματος, ἦτο ὅμως λεπτοτέρα καὶ ἐπιεικεστέρα ἢ συνήθως. Τὰς ἄλλοτε ἀφειδῶς ἐκσφενδονιζόμενας ὀξείας καὶ δεικτικὰς εὐφυολογίας ἀντικατέστησαν ἤδη παιγνιώδεις ἀμυχαί, ἐν ἀγνοίᾳ δῆθεν τῶν πραγμάτων, θίγουσαι τὸ ἀπὸν θῦμα πρὸ τῶν ὁμμάτων πιστοῦ τινὸς φίλου του.

Ἡ Θηρεδία ἐγνώριζε καλῶς τὸ μάθημα αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν τῇ ἐδίδετο ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος ὅπως τὸ ἀποστηθίσῃ, τόσον ἥτο μεγάλη καὶ ζωηρὰ ἡ τὸ ἀτομον αὐτῆς περιβάλλουσα περιεργία τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, ἥτις σπανίως τέως ἐλάμβανε τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ἴδῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ σύγγενος καὶ καταμελετήσῃ ἀνέτως. Ὅθεν ἄνευ τῆς ἀναμενομένης καταδυναστεύσεως, καὶ ὥς δευτερεῦον μόνον ζήτημα εἰθίζαν αἱ ἐντυχοῦσαι κυρίαι τὴν διαδικασίαν τοῦ συζύγου τῆς καὶ τὰς ἀνδραγαθίας αὐτῆς. Μεγάλως δὲ πρὸς τοῦτο συνετέλεσε τὸ γλυκύτατον αὐτῆς μεῖδιμα, τὸ μακαρίαν γαλήνην ἐμφαῖνον καὶ ἡ θαυμασία περιβολή, ἥτις καὶ μόνῃ ἤρκει ὅπως καθυποχάσῃ τοὺς ἀγαθοὺς φίλους τοὺς κατατρυχομένους ὑπὸ ἀγωνίας φιλανθρώπου οἰκτιρμοῦ.

Ὡς ὤφειλεν, ἐπισκέψατο πρῶτας ἐπικλήρους τινὰς χήρας ἀριστοκρατίας, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβε θωπευτικὰ δειγμάτων συμπαθείας ὑπερβολικῆς.

Ὅτε ἤλθε πρὸς τὴν κ. δὲ Καστελδούκ, αὕτη δεξιῶς ἐξέτεινε τὴν συνδιάλεξιν εἰς τοὺς ἀλλοεθνεῖς κατοίκους τῶν Παρισίων, καὶ διαδραμοῦσα τὰς λοιπὰς, ἐνδιέτριψε περὶ τῶν πολωνίδων, ὅπως προσπλώσῃ τὸν λόγον ἐπὶ τῆς κυρίας δὲ Βουαβουδέ.

— Ἀλήθεια, σὰς ἐπισκέπτεται συχνὰ ἡ κ. δὲ Βουαβουδέ ;

— Ὁ σύζυγός μου τὴν εὐρίσκει διασκεδαστικὴν καὶ ὄχι κοινοῦ πνεύματος γυναῖκα.

— Φυσικὸν τοῦτο, διότι ὁμοῦ οἱ δύο τῶν κατακραύγασαν κατὰ τῆς γαλλικῆς κοινωνίας, τὴν ὁποίαν ὁ κ. δὲ Σενάκ θεωρεῖ ἄφρονα καὶ ἀναξίαν ἑαυτοῦ.

— Ἄ, τοῦτο εἶναι διότι ἐταξείδευσε πολὺ. . .

— Ὑπὲρ τὸ δέον μάλιστα, ἀν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὴν ἀγωγὴν, ἡ ὁποία κινεῖται ἐναντίον του.

— Ὡ! κυρία, εἶπεν ἡ Θηρεδία χαίρουσα διότι φθάνει εἰς τὸ ἐνδιαφέρον θέμα, ἡ ἰδέα τὴν ὁποίαν ἔσχον οἱ ἀντίδοκοι τοῦ νὰ παραστήσωσι τὸν σύζυγόν μου ὥς ταραξίαν ἱκανὸν νὰ καταστρέψῃ ἢ νὰ πλουτίσῃ τοὺς ἄλλους, ἡ ἰδέα τῶν αὐτῇ ἥτο πολὺ ἀπροσδόκητος ! Σὰς βεβαίω ὅτι ἡμεῖς πρῶτοι γελάμεν.

— Ἐὰν γελάτε, ἔχει καλῶς, ἄς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου. Ἀλλὰ τότε φροντίσατε, ὅπως, εἰ δυνατόν, ἡ ἀγαθὴ αὐτῇ ψυχῇ, ἡ Ἔρμα, μὴ διακηρύττῃ πανταχοῦ ὅπου εὐρεθῇ, ὅτι κάθησθε ἐπὶ ἀνημμένον ἀνθρώκων. Κυκλοφορεῖ ἡ εἰδήσις ὅτι εἶναι ἡ ἐπι-

στος τοῦ συζύγου σας, τοῦ «ἐξαδέλφου τῆς δὲ Σενάκ», ὡς λέγει ἡ ἰδία. Ἄς τὸ εἰπωμεν μεταξύ μας, κατὰ τὰς περὶ αὐτῆς ἀφηγήσεις τοῦ κόσμου, τὴν ἐξαδέλφην αὐτὴν εὐθηνὰ τὴν ἡγόρασεν !

— Περιεργον ! δὲν ἐπίστευον ὅτι ὁ σύζυγός μου ἀπονέμει τόσον προχείρως τὴν ἐμπιστοσύνην του, οὔτε ὅτι ἐξομολογεῖται θλίψεις, τὰς ὁποίας δὲν ἔχει, ἀπῆντησεν ἡ Θηρεδία ψυχρῶς πως.

Τὸ θέμα τῆς συνδιαλέξεως ἀπῆρσεν αὐτῇ τόσον, ὥστε ἐβράχυνε τὴν ἐπίσκεψιν, μετὰ πάντε δὲ μόλις λεπτὰ οἱ ἵπποι τῆς ἀμάξης ἔστησαν πρὸ τῆς θύρας τῆς δουκίσσης δὲ Λωταρέ, καλλιτέχνιδος, ἥτις ὁ ἀπετέλει διασημότητα ἐν τῇ τέχνῃ ἀν δὲν ἦτο δούκισσα. «Τὰ πάντα χάριν τοῦ ἡσματος !» ἥτο τὸ δεύτερον ἔμβλημα τοῦ ἀρχαίου καὶ πλουσίου τούτου οἴκου, ἐκπροσωπούμενου ἤδη ὑπὸ μόνον τοῦ τελευταίου αὐτοῦ βλαστοῦ, τῆς Ἀνσελίνης, τῆς ὁποίας ὅλη ἡ πόλις γνωρίζει τὴν ὡραίαν μορφήν ἀπαστράπτουσαν ἐξ εὐφύας, καὶ ἐξ εὐτυχίας ἰσως. Ἐνὸς μόνου, τοῦ σπουδαιοτάτου, εὐτυχήματος ἡ ἑλλειψίς ἀποτελεῖ τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς, ἥτις, ὁμοῦ μετὰ τοῦ πλοῦτος καὶ τοῦ τίτλου τῆς, τίτλου παλαιοῦ καὶ εὐκλεοῦς, τῇ παρέχει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νὰ δέχεται ἐλευθέρως ὃν τινα ἐγκρίνει.

Τῆς ἐλευθερίας δὲ ταύτης ἐξασκεῖ κατάχρησιν, διότι, κατὰ τὴν κ. δὲ Καστελδούκ, ὁ εὐρύς πορφυροῦς τάπης ὁ ἐπικαλύπτων τὴν κλῆμακα τοῦ οἴκου αὐτῆς οὐδόλως ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἀναδάθραν τῆς ἀμάξης Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'. Ἀλλ' ἡ κομφοπρεπὴς δούκισσα δὲν εἶναι κατακριτέα ὥς μὴ προσέχουσα εἰς τὰς περὶ αὐτῆς κρίσεις τῆς κοινωνίας, καθ' ὅτι αὐτὸ τοῦτο τὸ κρίνειν ἀγνοεῖ.

Ἡ Θηρεδία εὗρεν αὐτὴν ἐν μέσῳ πλήθους κομψῶν ἀναλογίων βασταζόντων μουσικὰ τεμάχια, διαλεγομένην μετὰ τινος ξένης ἀξιοσημειώτου καλλονῆς, τὴν ὁποίαν, σχεδὸν παρעוῦς ἀναχωρήσαν, δὲν ὠνόμασε πρὸς αὐτήν.

— Πάλιν προγγυνάσεις ; ἠρώτησεν ἡ Θηρεδία ἐνόμίζον ὅτι ἡ σειρά τῶν συναυλιῶν σας ἔληξε.

— Τὼν σπουδαίων συναυλιῶν μου, ναι ! ἀλλὰ τώρα ὁργανίζω νέαν συναυλίαν ἐλαφροτέραν. Ἀλήθεια, ἐνέγραψα καὶ σὰς μεταξύ τοῦ χοροῦ μου.

— Πρὸς τοῦτο ἐν μόνον πρόσκομμα ὑπάρχει, εἶπεν ἡ Θηρεδία γελάσα, τὸ ὅτι δὲν ἔχω καλὴν φωνήν.

— Καλὴν φωνήν ! ὦ, εἶναι σπουδαῖον τὸ ζήτημα τῆς φωνῆς· εὐτυχῶς δὲν τὴν στεροῦνται αἱ ἄσχημοι γυναῖκες.

— Ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι ἡ κυρία δούκισσα ἐξαπατᾷ ἐπιτηδεῖως ἢ τὰ ὥτά μας, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς μας, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ κομικῆς ὑποκρίσεως.

— Πόσον πνευματώδης εἶσθε ! ἀλλὰ δὲν μ' ἐξαπατᾶτε, καλὴ μου ! ἡ ἑλλειψίς τῆς φωνῆς εἶναι πρόφασις τὸ ἀληθές δὲ εἶναι ὅτι ὁ δράκων ἐκείνος τὸν ὁποῖον ἔχετε σύζυγον, σὰς κρατεῖ κεκρυμμένην εἰς μονήρην εἰρκτὴν. Εἶπατέ τῷ ὅτι ἡ ἐξαδέλφη του Ἔρμα εἶναι μέλος τοῦ χοροῦ μου καὶ θὰ σὰς τοποθετήσω πλυσίον τῆς. Τοῦτο ἀρκεῖ νὰ τὸν καταπείσῃ.

Εἰς πρώτην εὐκαιρίαν ἡ κ. δὲ Σενάκ ἠγέρθη πρὸς ἀναχώρησιν. Τὸ δεύτερον λοιπὸν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἤκουε τὴν πικρὰν ταύτην μομφήν.

— Δὲν σὰς λέγω τι περὶ τῆς δίκης σας, εἶπεν ἡ δούκισσα προέμπουσα αὐτήν.

Ἐμίλησε περὶ αὐτῆς ἐν τούτοις, μετὰ θαυμασίας ἀγχινοίας μάλιστα, καθ' ὅτι ἡ Ἀνσελίνη ἐξέπληττε συνήθως καὶ τοὺς πολυπειροτάτους ἀστούς ὁσάκις ὤμιλε περὶ ζητημάτων πρακτικῶν.

— Μὴ ἐκπλήττεσθε τόσον διότι μὲ βλέπετε ἐν γνῶσει τῶν πραγμάτων, εἶπεν ἐπεξηγοῦσα ἡ κ. δὲ Λωταρέ· τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸν κ. Σαμπενανά, ὁ ὁποῖος μ' ἐπεσκέψθη σήμερον. Μοὶ φαίνεται ὅτι οἱ μεθ' ὧν διαφωνεῖτε εἶναι ἄχρεϊα ὑποκείμενα· ἀλλὰ θάρρος, ὅλα θὰ διορθωθῶσι. Εἶδον πολλὰς ἐγὼ, ἥτις σὰς ὀμιλῶ, ἐξελίσσει τοιαύτας, καὶ ἔχω σχέσεις πολλὰς. Γνωρίζετε τί πρέπει νὰ κάμντε; αὐριον εἰς τὸ γέφυμα δὲν θὰ ἔχω κανένα ἄλλον εἰμὴ μόνον τὸν κ. Δουπλεδσιτιζόν καὶ τὸν Ζανδολέν· φέρετέ μοι λοιπὸν τὸν σύζυγόν σας καὶ ἐνόςω ἐκεῖνοι θὰ ὀμιλῶσι κατ' ἰδίαν, ἡμεῖς συνδιαλεγόμεθα περὶ τῆς ὑποθέσεως σας. Ἴσως δυνηθῶ νὰ σὰς βοηθῶω κατὰ τι!

— Πιστεύω, κυρία, εἶπεν ἡ Θηρεσία προηγουμένως πρὸς τὴν κ. Δουπλεδσιτιζόν, ὅτι θὰ γευματίσωμεν αὐριον ὁμοῦ εἰς τὸ μέγαρον Λωταρέ.

— Εἰσθε προσκεκλημένοι, ἀγαπητὴ φίλη! ἂ, τόσῳ τὸ καλλίτερον! τοῦτο σημαίνει ὅτι θὰ ἔχωμεν ὀμήγυριν αὐστηρῶς ἐκλεκτὴν. Ἡ Ἀνσελίνη εἶναι ἡ ἀριστα γυνὴ τοῦ κόσμου, τὸ ὁμολογῶ, ἀλλ' εἶναι ἀληθές ὅτι ἀγαπῶ ὀλίγον τὰς ἀδιακρίτους ἀναμύξεις. . . . Ὡ! ὅταν ἀναλογίζωμαι ὅτι προσέφερε ποτε τέιον διὰ χειρὸς τῆς μονογενοῦς κόρης της, συμπαρστατομένης ὑπὸ τῆς κ. Σανδολέν! . . . γνωρίζετε τὴν κ. Σανδολέν.

— Ὅχι πολὺ μῆπως εἶναι μία ὥραία νεαρά γυνή, λευκὴ, ροδινὴ καὶ χρυσόκομος, ἡ ὁποία ὁμοιάζει πρὸς τὴν Παναγίαν τοῦ Μουρίλλου. . . .

— Ὡ Θεέ! . . . ἀγαπητή, ἂν ὁ Μουρίλλος σὰς ἤκουε!

— Κατὰ τί λοιπὸν κατακρίνεται αὐτὴ ἡ κ. Σανδολέν;

— Καθ' ὅλα. Διὰ τὸν σύζυγόν της πρῶτον, εἶπει τα διὰ τὰ ἐσθῆτας τὰς ὁποίας φορεῖ εἰς τὴν οἶκόν της. Ἐνθυμείσθε ἐν μυθιστόρημα; . . . ἀλλὰ, τί λέγω; δὲν ἀναγινώσκονται μυθιστορήματα εἰς τὴν μὲν τῶν Βερναδίνων, καὶ δεῖς, νομίζω, εἶθε ἀκόμη ἐκεῖ τρόπον τινά. Ἀλήθεια, ὁ σύζυγός σας σὰς ἐπιτρέπει πλέον νὰ ἐξέρχησθε μόνη;

— Διὰ νὰ ἔλθω εἰς σὰς, κυρία.

— Τότε λοιπὸν, ψυχὴ μου, δὲν θὰ τὴν εἴρητε τὴν Σανδολέν! Εἰξύρετε, τὸν ἀγαπῶ ἐγὼ πολὺ τὸν σύζυγόν σας· εἶναι εἰς ἐκ τῶν ὀλίγων ἀληθῶς εὐγενῶν, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἔμειναν, καὶ φυσικῶς, ὁμοίως πρὸς τὴν προγόνου του. Οἱ Σενὰκ δὲν ἦσαν δοῦκες, ὡς οὔτε οἱ Κιζλιάν, ἀλλὰ τί νομίζετε, φιλιτάτη μου; ὁ δουκικὸς τίτλος, θεωροῦμενος ἐκ τοῦ σύγγενος, εἰς τοὺς βλάκας μόνον ἐξασκεῖ ἐπιβλητικὸν θέλητρον! μῆπως τάχα οἱ Λωταρέ θὰ ἠδύναντο νὰ παρουσιάσωσι τὰς αὐθεντικὰς ἀποδείξεις τῆς εὐγενείας τὰς ὁποίας ὑμεῖς καὶ ἐγὼ παρουσιάζομεν; . . . Ἀ, πραγματικῶς, πιστεύω ὅτι ὁ δεύτερος υἱὸς τὸν ὁποῖον θ' ἀποκτήσετε θ' ἀναστήσῃ τὸ ὄνομα καὶ τὰ ὄπλα τῶν Κιζλιάν, τὰ ὁποῖα ὁ δυστυχὴς ἀδελφός σας συνέθαψε μαζὶν του. . . .

Μεθ' ἡμῶρον διάστημα δαπανηθὲν εἰς παρομοίας γεναελογικὰς παρατηρήσεις, ἡ Θηρεσία κατάρθωσε τέλος νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν.

Ἦτο ἡ τετάρτη ὥρα, εἰς δὲ τὸν τέταρτον οἶκον τοῦ ὁποίου τῆς ἀμάξης της οἱ ἵπποι ἔστησαν, ἀφῆκε μόνον τὰ ἐπισκεπτήρια αὐτῆς. Ἀνελογίσθη τότε ὅτι ἀγαθὸν ἔργον θὰ διέπραττεν ἂν μετέβαινε πρὸς ἐπισκεψὴν τῆς Ἑρμας δὲ Βουαβουσσέ, ἡ ὁποία κατὰ τὴν πρῶταν διὰ μακροῦ τηλεγραφήματος εἰδοποίησε τὸν σύζυγον αὐτῆς ὅτι πσθένει. Ὁ Ἀλδέρτος εἶχεν εἰπεῖ πρὸς αὐτήν.

— Πήγαινε λοιπὸν· θὰ ὁπάγω ἐγὼ ἂν ἔχω καιρὸν, ἀλλ' εἶναι ἀμφίβολον.

Ἡ Θηρεσία ἐν τῇ ἐκτελέσει θεαρέστων ἐπισκέψεων, δὲν ἐξεζητεῖ βεβαίως ἐκ προτιμῆσεως ἀσθενεῖς τόσον εὐμαρῶς θεραπευομένους, ἀλλ' ἐνθυμουμένη τὴν εἰσθῆσιν τὴν ὁποίαν τὸ πρῶτ' ἔλαβε παρὰ τῆς κ. δὲ Καρτελδούκ, εὖγε κατὰλληλον τὴν περιστάσιν ὥπως ψυχράν τὸν συμπαθεῖ ζῆλον τῆς φιλίας ταύτης, τῆς ἀπαισιοδόξου οἰωνοπόλου, ἥτις τὰ κακὰ ἐμαντεύετο. Εἰρησθῶ δὲ ἐν παρόδῳ, ὅτι ἡ Θηρεσία τὸ τρίτον ἤδη ἐπεχειρεῖ τὴν πορείαν ταύτην πρὸς τὴν πάροδον Βουζῶ, ὅπου ἡ Ἑρμα κατόκει· μετὰ τῆς μητρὸς της μικρὸν ἀραβόστευκτον μέγαρον, ἐξ οὗ τόσῳ συχνάκις ἀμφότεραι ἀπουσιάζον, πορείαν ἀστείως ματαιομένην ἐκαστοτε.

Ἡ συμπαθεὶς ἀσθενής, πρὸ μιᾶς μόλις ὥρας ὑποστῆσα ἐνεδὴν μορφίνης, παρεδίδοτο μετὰ θελκτικῆς χάριτος εἰς τὴν ἐπακολουθοῦσαν ἐκλυσιν τῶν δυνάμεων, ἐπὶ μακροῦ ἀνακλίντρον, τοῦ ὁποίου τὰ προσκεφάλαια ἀνῆγαγε συχνάκις μετὰ στοργικῆς προσηλώσεως, κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτῆς φιλαρέσκως ἐνδεδυμένη ἡ πριγκίπισσα μήτηρ.

— Ὅποια εὐχάριστος ἐκπληξίς! ἀνέκραξεν ἡ Ἑρμα παρατηρήσασα τὴν ἐπισκεπτήριαν· ἐμαντεύσατε λοιπὸν ὅτι εἶχον ἀνάγκην τῆς συμπαθείας τῶν φιλανθρώπων ψυχῶν.

— Οὐδὲν ἐμάντευσα· ἐλθομένησθε τὸ τηλεγράφημά σας; εἶπε μυδιῶσα ἡ κόμισσα· ἀποτέλεσμα τῆς μορφίνης βλέπετε!

— Καὶ ἡξιώσετε λοιπὸν νὰ ἔλθῃς πρὸς ἐμέ, Θεότης ἀλαζών, ἥτις οὐδέποτε φαίνεται ἐκτὸς τῆς χρυσαργύρου νεφέλης ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐνάζεται! Ὡ! ὁποία ἀνέλιπτος εὐνοία! . . . ἀλλὰ σὰς ἐπιτρέπεται λοιπὸν τώρα νὰ ἐξέρχησθε μόνη;

— Μοὶ ἐπιτρέπεται πᾶν ὅτι εἶναι καλὸν καὶ ὠφέλιμον· καὶ εἶναι μὲν ἔργον καλὸν τὸ νὰ ἐπισκέπτομαι τοὺς δυστυχεῖς ἀσθενεῖς ὡς δεῖς, εἶναι δὲ ὠφέλιμον συνέμα τὸ νὰ καθυσυχῶω τὰς υπερβολικὰς ἀνσυχίας φιλίας εἰδικτινοῦς. Διὰ νὰ μὴ μακρυγῶ, μοὶ φαίνεται ὅτι μᾶς λυπεῖσθε κἄπως ἐνωρίτερον καὶ περισσότερον ἢ ὅσον πρέπει, ἐκ τούτου δὲ προκύπτει τὸ παρατρεφένον, ὅτι ὀλιζονται ἀδίκως οἱ ἀγαπῶντες ἡμᾶς καὶ χαίρουσιν οἱ ἐχθροὶ μας. Χάρις τῷ Θεῷ, ποῖον εἶναι τὸ ἐγκλημα μας ὥστε νὰ φοβώμεθα τόσον; δὲν ἀνυπάζαμεν ἀπὸ τὴν θέσιν τῶν τῶν ναὸν τῆς Παναγίας! αἱ ἐπάλλεις του εἶναι τόσον ὑψηλαί, ὥστε φαίνονται εἰς ὅλα τὰ ὄματα, καὶ ἐπομένως οὐδεὶς θὰ εὐρεθῇ, ὅστις θὰ μᾶς καταδικάσῃ εἰς ἀτιμωτικὸν πρόστιμον διὰ τοιαύτην τερατῶν ἀρπαγὴν!

Ἡ ἐπιτίμησις. ὅσω κἂν ἦτο ἀλληγορικὴ ἔτρωσε καίρως τὴν μαρκεσίαν, ἥτις δὲν ἐπεθύμει ν' ἀκούῃ σκόμματα, προκειμένου περὶ τῆς κρίσεως αὐτῆς, ἢν ἤξιον ὅτι εἶχε λεπτотάτην.

— Καλὰ! εἶπεν· ὁ σύζυγός σας σὰς ἐπεφόρτισε νὰ μοὶ δώσετε αὐτὸ τὸ μάθημα;

— Διόλου! νομίζω ὅτι μὲ θεωρεῖ νεώτερον ἢ ὥστε νὰ δίδω μαθήματα εἰς τοὺς ἄλλους.

— Ἡ αἰτιολόγησις δὲν εἶται τόσον ἀκριβής, διότι ὅπως δῆποτε τὸ κατορθόνετε ἐξαίρετα, ἀγαπῆτή μου ἐξαδέλφη· ἀλλ' ὑπάρχει ἄλλη ὀρθότερα: εἰπῆτε κατὰ λυσιτερον ὅτι ὁ σύζυγός σας δύναται νὰ μοὶ λέγῃ ὅτι θέλει αὐτοπροσώπως εἶμεθα τόσον παλαιοὶ φίλοι!

Αἱ λέξεις αὗται ἐνεποίησαν τῇ Θηρεσίᾳ ἐντύπωσιν ἄγνωστον τέως, ἥτοι ζωγράν τινα τάσιν πρὸς ὀργὴν κατὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς. Διὰ τί ἄρα ὠργίζετο; διὰ τὰς συνεχεῖς ἐπισκέψεις ἐκείνου πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἢ διὰ τὴν πανθομολογουμένην ἐμπιστοσύνην δι' ἧς ἔτιμα αὐτήν; . . . Ἀλλ' εἶτε τοῦτο, εἴτ' ἐκεῖνο ἦτο τῆς ὀργῆς αὐτῆς τὸ αἷτιον, ἢ ἐκφραστικὴ μορφή τῆς ὀμίλει τοσοῦτω εὐγλωττῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὥστε ἡ συμπαθὴς ἀσθενὴς ἐδωρήσε φρόνιμον τὸ νὰ πρᾶγῃ τὴν θυελλώδη αὐτῆς ψυχικὴν κατάστασιν. Ὅθεν ἐποίησε μικρὸν νεῦμα τοῦ ὁποίου τὴν σημασίαν ἐννοοῦσα ἡ μήτηρ, κατέλιπε τὴν αἰδοῦσαν. Ὅτε δ' αἱ δύο γυναῖκες ἔμειναν μόναι.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ Παλωνίς, ἀρθήτω πᾶσα παρενόησις! Δι' οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ θὰ συνέγουν ποτὲ νὰ σοὶ προξενήσω τὴν ἐλαχίστην λύπην· ὅχι τόσον ἐξ ἀγαθότητος, ὅσον διότι σὲ φοβοῦμαι. Ἄν νεύετε μόνον, ὁ Ἀλδέρτος οὐδὲ κἂν θὰ ὑπερβῇ πλέον τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας μου. Ἀλλὰ τὸν θέλω ἐγὼ, διότι εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ φιλία οὐδέποτε κατέληξεν, ἢ θὰ καταλήξῃ εἰς τὸ ἐλεεινόν, τὸ ἀσφικτικὸν στάδιον τῶν στεναγμῶν, τῶν ἐξοργισμῶν, τῶν ἐριδῶν, τῶν ἐρωτοτροπιῶν ἐνὶ λόγῳ· διότι μὲ γνωρίζει ἀρκούντως ἐμὲ, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἔχει πλησίον τοῦ σᾶς, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ μὲ ἔρωτα σπάνιον εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Ἀκούσατέ μοι ἐάν ποτε ὁ σύζυγός σας ἀπιστήσῃ καὶ παρεκτραπῇ, θὰ τὸ μάθωτε πάραυτα, διότι ἀμέσως θὰ ριθῇ εἰς τὸν Σηκουάναν ἀπὸ τοῦ ὕψους γεφύρας, μὴ τολμῶν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν του· τόσον θὰ μισήσῃ ἑαυτόν!

Ἡ Θηρεσία εἶχε τὴν φαντασίαν ἀρκούντως ζωγράν, ἀπὸ τινος μάλιστα χρόνου ἤρχιζε παραλυόμενον τὸ ἐπὶ τῆς πλάντης καὶ εὐπετοῦς ταύτης νοητικῆς δυνάμεως κράτος της. Ὅθεν παραδόξως φρίξασα εἰς τοὺς λόγους τῆς γυναίκος ἐκείνης, ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κύκλου τῶν τόσῳ ξένων πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ τόσῳ δυσάρεστον τούτων ἰδεῶν.

— Ἀπέχομεν πόρῳ τοῦ ἀρχικοῦ θέματος τῆς συνδιαλέξεως ἡμῶν, εἶπε μετὰ τινος ὑπορρησίας· ἐπὶ τὸ προκειμένον! ἔχομεν συνήθεις τινὰς στενοχωρίας, εἰς τὰς ὁποίας ἡ κοινωνία εὐαρεστεῖται ἐνδιατρίβουσα μετὰ τῆς ἐγνωσμένης ἐπιμονῆς της. Δὲν πρέπει ὅμως οἱ φίλοι μας νὰ τὰς παριστῶσιν ὑπερβολικὰς! ἄλλως τε κάλλιστα καὶ ἐκ βετικωτάτης πηγῆς ἐμάθετε βεβαίως ὅτι δὲν εἶναι σπουδαῖος ὁ κίνδυνος.

Ἀλλ' εἰσῆλθεν αἰφνιδίως πρὸ τοῦ θλίψιν ἅμα καὶ

ἐκπληξιν ἐκφράζοντος βλέμματος τῆς μαρκεσίας, ὅπερ ἔλεγε καθαρῶς:

— Λοιπὸν ὁ σύζυγός σου δὲν σοὶ λέγει ὅτι λέγει εἰς ἐμέ;

Θλιβερά σιγὴ διεχύθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, πρώτη δὲ ἡ Θηρεσία ἔλυσεν αὐτήν.

— Τί λοιπὸν γνωρίζετε σεῖς; ἠρώτησε· δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ σύζυγός μου μοὶ κρύπτει τὴν ἀλήθειαν· θὰ ἦτο ἐγκλημα τοῦτο!

— Τὸ μόνον ἐγκλημὰ του εἶναι ὅτι σὰς ἀγαπᾷ ὑπὲρ τὸ θεόν· ὁ κίνδυνος ὑψίσταται, ἀλλ' ἵνα σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ λύπην μιᾶς μόνης ὥρας, ὁ Ἀλδέρτος προθύμως θὰ ὑπέβαλλεν εἰς ἑαυτὸν ἔτη ὅλα βασάνων καὶ θλίψεων. Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἄλλους πράττει αὐτός. Τὸ εἶδωλόν του εἶσθε ὑμεῖς! δι' ὑμᾶς ἦλα τὰ ρόδα τοῦ στεφάνου, δι' αὐτὸν μόνον αἱ ἀκανθαί . . . Καὶ παραπονείσθε; Ὡ! τί εἶναι λοιπὸν ὁ πλοῦτος, τί εἶναι ἡ ἰδιοκτησία πρὸ τοιοῦτου καὶ τοσοῦτων ἔρωτος; Τί λοιπὸν; . . . διὰ τί ἔγινε τόσῳ τραγικὸν τὸ βλέμμα σας; . . . ἄς λησμονήσωμεν αὐτὰ! ἄς ὀμιλήσωμεν περὶ ἄλλου θέματος . . . τί νὰ εἰπώμεν; — ὦ, αὐτὴ ἡ μορφήν τὴν ὁποίαν ἔχω εἰς τὸ σῶμά μου! . . . ἀλλ' ὅχι, ὅχι! . . . Θηρεσία! τί νὰ κάμω διὰ νὰ σὲ διασκεδάσω; . . . Ἄ! . . . ἡ μουσικὴ!

Καὶ δι' ἄλματος ἀνορθωθείσα, μηδὲν πλέον ἀναλογιζομένη τὰ σκιαζόντα αὐτὴν νέφη, ὤρμησε πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον αὐτῆς, ὅπερ μόλις διεκρίνετο ὑπὸ τὰς καταπετασμένας τῶν θυρίδων αὐλαίας ἐν τῷ ἡμίφωτι τοῦ δώματος.

Τότε θρῆνος βαθύς, ἐμπαθὴς, ἀπεριόριστος, θρῆνος ἐκφεύγων οὐχὶ ἐκ τῶν πληκτρῶν τοῦ ὀργάνου, ἀλλ' ἐκ στενοσύνης ψυχῆς, μετέστανε τὴν Θηρεσίαν εἰς κόσμον ἄλλον, πέραν τοῦ πραγματικοῦ.

Κατ' ἀρχὰς ἀντήχησαν ἐλαφροὶ μόνον μουσικοὶ τόνοι, μόλις διακρινόμενοι ὑπὸ τὸν βαθὺν πέπλον ἀρμονιῶν ποικίλων; ἀλλὰ βαρεῖων ὥς ὁ δυσφύρηντος ὄγκος πικρᾶς καὶ ἀπέλπιδος θλίψεως· ἀλλ' εἶτα, οἶονε διὰ μεγαλοκλιτικῆς τινὸς ὀρμῆς, ὁ ἀόριστος καὶ ὑπόκωφος οὗτος κλαυθμυρισμὸς μορφὴν προσελαβάνων, ἐγένετο ἱστορία ὅλη πόνου συντρίβοντας τὸν βίον, δρᾶμα βασάνου, ὅτε μὲν ἐκτραχυνόμενος μέγχις ἀγρίων κραυγῶν αγωνίας, ὅτε δὲ παλαῖον πρὸς ἑαυτὸ ὅπως ἐπὶ στιγμὴν ἠρεμήσῃ, καὶ ἔτι μᾶλλον οὕτω κινήσῃ τὸν ἔλεον. . . . Καὶ βαθμυδὸν ἡ πάλιν ἐξεστράπη εἰς σφοδρὰν ἐπανάστασιν τῆς καρδίας καθ' ἑαυτῶν, τοῦ ἄλγους κατὰ τῆς βουλῆσεως, τῆς ἀτιθάσσου μανίας κατὰ τῆς ἀσταθοῦς λογικῆς! καὶ ἐξεκέθη εἰς θυελλαν λυγμῶν, εἰς τρικυμίαν πάθους, οὗ τὰ ἀσπείροντα κύματα ἐφύραττον καὶ συνεθλῶντο βιαίως ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς καρδίας, τῆς οἰωζούσης ἐξ ἀμυθίου ὀδύνης, καὶ κατεπόντιζον τέλος αὐτὴν ἐν τῇ ἀχανεῖ, ἐν τῇ ἀπειροθαθεῖ ἐκείνῃ ἀδύσῳ τοῦ ἀπηνόους ἀπελπισμοῦ. Αἰφνης θεῖον ἥδμα ἀπηχοῦν ἀπὸ τῶν γαληνναίων κορυφῶν τοῦ Ἰδεώδους, ὕμνος ἀγνόητος ἐξαιτίας, ὑπερανθρώπου, αἰθεροπλανοῦς, κατεπραῦνων ἐπὶ στιγμὴν τῆς ἀνθρωπίνου ἀδυναμίας τοὺς στόνους· πλοῖν οἶμοι! τὸν νεκρὸν τίς ν' ἀναστήσῃ δύναται; . . . μετὰ μικρὸν ἡ οὐρανία μολπή κατεσιγάσθη καὶ πάλιν, καὶ ἐπανάηξατο μανιωδετέρα, ἐξαλλοτέρα, ἐκνευρικωτέρα ἢ πρό-

τερον ἢ ἀκάθεκτος πάλιν, εἰς νεκρικὴν σιγὴν ἐξαν-
τλήσας καὶ ἐκμυθηνισμοῦ τραγικῶς καταλήγουσα.

Κατασυντριβείσα ὑπὸ τοῦ ἐκνευρισμοῦ ἐκείνου ἢ
μουσουργός, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον αὐτῆς ἀ-
δρανῆς καὶ σχεδὸν ἀναισθητος.

— Εἶσθε τρομερά ! τῇ εἶπεν ἡ Θηρεσία ἐγειρομέ-
νη ὅπως ἀναχωρήσῃ.

— Τοῦτο λέγει καὶ ὁ Ἀλδέρτος ὅταν παίζω ἐνώ-
πιόν του αὐτὸν τὸν στρόβιλον. Χαῖρε ! ὁ Σοπὲν θὰ
μὲ φονεύσῃ ! ἀλλ' ὦ ! εἶναι ὥρατος θάνατος ! . . .

Ὅτι ὅμως κυρίως ἐξεφόβει τὴν Θηρεσίαν ἥτο οὐχὶ
ἡ γοητεία τῆς ἀληθοῦς καλλιτέχνιδος ἢς πρὸ ὀλίγου
εἶχεν ἀκούσει, ἀλλ' ἡ ἰδία αὐτῆς πνευματικὴ κατὰ-
στασις. Ἐν τῇ ἠθικῇ αὐτῆς ἀτόμῳ, ὅπερ συντεῶς
πυθαγορείου, διεπλάττετο συνήθως κανονικῶς,
οἶονεὶ διὰ τῶν ἡρέμων ἀνακινήσεων εὐπλοῦντος
οὐκ ἄλλοιως ἀναλλοίωτον τηροῦντος τὴν ἰσορροπίαν αὐ-
τοῦ, μετ' ἐκπλήξεως ἀνεκάλυπτεν αἰφνιδίως τελείαν,
ὀλιβεράν, ἀποθαρρυντικὴν ταραχὴν καὶ σύγχυσιν. Ἡ
ἀγωνία τῆς ἥτο τοσοῦτον ὀξεῖα, ὥστε λυγμοὶ ἐξώγ-
κουν τὸ στῆθος αὐτῆς, ἀπειλοῦντες ἵνα ἐκραγῶσιν,
ἐν ᾧ τὸ φέρον αὐτὴν ὄχημα διήνυε γοργῶς τὰς ἐκτά-
σεις σπειδὸν πρὸς τὸ κέντρον τοῦ πολυθυρόβου ἁ-
στερος. Τίς λοιπὸν καταστροφὴ ἀκαριαία ἐνέσκηψεν
ἐπὶ τῆς ὑπάρξεώς της ἐν διαστήματι δύο μόνον ὥρων;
οὐδενί ! ἀλλ' ἐν τούτοις σκληρὰ ὁδὸν κατεπείσεν
ἥδη τὴν καρδίαν αὐτῆς.

— Ἄ ! διατί, διατί, δὲν ἔμεινα εἰς τὴν μόνωσιν
μου ! ἀνέκραξε στενάζουσα καὶ ἐρείδουσα ἐπὶ τῶν
μεταξίνων προσκεφαλαίων τὴν φλέγουσαν κεφαλὴν.

Ἐκ τῶν εὐλάων φληναφημάτων, ἅτινα ἐπὶ διωρον
ἤκουσεν, ἀπεκόμιζε θλιβεράς μόνον ἐντυπώσεις, ἐ-
λάττωσιν τῆς πρὸς τὴν κοινωνίαν ὅλην ἐκτιμῆσεως,
γενικὸν περὶ πάντων δισταγμὸν ἀλλὰ φεῦ ! ἀπεκό-
μιζε καὶ τὴν χεῖρον καὶ πικρότερον τούτων, ἀπεκόμι-
ζεν ὄραμα φοβερόν, ὅπερ ὡς διάπυρος ρομφαία ἐ-
πληττε τὴν ψυχὴν αὐτῆς τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ἥτοι
τὸν Ἀλδέρτον καθήμενον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνακλίν-
τρον, ὅπερ ἄρτι ἐκείνη κατέλιπε, παλλόμενον καὶ
φριζόμενον ὑπὸ τὸν κλύδωνα τῆς ἁρμονίας, ὅστις
σφοδρῶς ἀπὸ τῶν δακτύλων τῆς παραφόρου προνο-
μοῦχου ἐξέρρεεν. Ἀλλὰ τί λέγω ! ἐκ τῶν δακτύλων ; . . .
οὐχὶ ! ἡ γυνὴ ἐκείνη ἐφαίνετο μουσουργοῦσα διὰ
τοῦ ἀτόμου αὐτῆς ὅλου, διὰ τῶν βαθυμελάνων ὁμ-
μάτων σπιδόντων ἐξ ὀφθῶν δακρύων ἢ σπινθηριζόν-
των ἐξ ἀστραπῶν, διὰ τῶν χειλέων ὅτε μὲν πικρῶς
δυσπώμενων, ὅτε δ' ἐκλυομένων μαλθακῶς, καὶ διὰ
τῆς κόμης αὐτῆς εἴτι τῆς μακρᾶς καὶ βαρυπλόκα-
μου, πάντοτε ἐτοιμῆς εἰς χαῦνον ἔκχυσιν, καὶ διὰ
τῆς λεπτῆς εὐκαμψίας τοῦ κορμοῦ της, νοχελῶς κυ-
ματίζοντος ὑπὸ τοὺς μεταξίνους πέπλους καὶ τὰ ἀε-
ρονίφῃ τρίχατα. . .

Αἰφνὴς ἀνεσκιρτήσεν εἰς ταχεῖαν ἰδέαν, ὡς ὑπὸ
νύξιν ὀξείας αἰχμῆς.

— Ἰδὼς τὴν στιγμὴν ἀφριδῶς ταύτην ἐκείνος
εἰσέρχεται εἰς τὸν οἶκόν της ! δὲ μοὶ εἶπεν ὅτι ἐσκό-
πευε νὰ μεταβῇ ; πόσον ἄφρων εἶμαι ! διὰ τί δὲν τὸν
περιέμεινα ; . . .

Διείδε τότε ὡς ἐν ὄνειρῳ τὴν Ἑρμῶν ἀδρανῶς βε-
θυθισμένην ἐντὸς τῶν ἀπαλῶν προσκεφαλαίων της
ἀλλ' ὅρα ἥτο μόνη ἢ ἐπιφθορὰς ὑπαρξίς ; ἄρα ὑποδε-

χομένη τὸν Ἀλδέρτον θὰ προσεκάλει τὴν μητέρα
αὐτῆς, ἢ θὰ τὴν ἀπομάκρυνε μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἀν-
δρὸς ἐκείνου, ὡς ἀπεμάκρυνεν αὐτὴν πρὸ ὀλίγου
ἀπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ ; . . .

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡ Θηρεσία, ἐπικαλουμένη τὴν
ἠθικὴν αὐτῆς ὑπερηφάνιαν, μόλις κατώρθωσε νὰ
κολύσῃ ἑαυτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ διατάξῃ τὸν ἄμαξηλά-
την, ὅπως τὴν ὀδηγήσῃ ἐκ νέου πρὸς τὸ ἀραδότευ-
κτον μέγαρον. Ἀλλ' ὅτε ἡ ἄμαξα ἔστη διερχομένη
πρὸ τοῦ σοβαροῦ πυλῶνος τῆς μονῆς τῶν Βερναρ-
δίνων, ἐλθισμόνσε τὴν τάσιν ἐκείνην καὶ ἐπεθύμη-
σε νὰ ὑπερβῇ αὐτόν. Ἀλλ' ἐδίδασκε πῶς νὰ ἐμφα-
νισθῇ πρὸ τῆς μοναχῆς ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐξευτελι-
στικῆς ἐκείνης πνευματικῆς συγχύσεως ; πῶς νὰ τῇ
ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν αὐτῆς ἐκπεφαιδισμένην ὑπὸ τῆς
χυδαίας ὑπονοίας ; πῶς νὰ τῇ ὁμολογήσῃ τὰς ἐπαι-
σχύντους, τὰς οἰκτρὰς ταύτας λέξεις « Ἐγώ, ἡ Θηρε-
σία δὲ Κιλλιὰν ζηλεύω τὸν σύζυγόν μου, τὸν Ἀλ-
δέρτον δὲ Σενάκ ! » . . . Ὅπως ἀνίκανος ὅπως δια-
δραματίζει τὴν τε κωμῶδιαν τῆς ὑποκρισίας καὶ τὸν
ἀγῶνα τῆς ἐκμυστηρεύσεως δὲν κατῆλθε τῆς ἀμά-
ξης ἀλλὰ διέταξε τὸν ἡνίοχον νὰ προχωρήσῃ. Βλέ-
πουσα δὲ παρερχόμενα φευγαλέα πρὸ αὐτῆς τὰ ὑψι-
κόρυφα δένδρα τοῦ περιόδου ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶχε ποτε
γνωρίσει τόσον ἀνομοίας πρὸς τὴν παροῦσαν στιγ-
μὰς, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυα.

— Ἰδοῦ, ἰδοῦ ποῦ ἐφθασά ! εἶπε καθ' ἑαυτήν·
ἥδη εἶμαι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ ἐκείνων αἵτινες, κατὰ τοὺς
λόγους τῆς θείας μου « δὲν ἐπανέρχονται πλέον » ! . . .
ὦ, ἅς ἠδύνατο τοῦλάχιστον νὰ μὲ ἰδῇ ἡ ἀγαπητὴ
θεία μου !

Ἀλλ' ὅτε τὸ ἀστραπιαῖος προβαῖνον ὄχημα, καλ-
παστὶ διανύσαν τὰ Ἡλύσια Πεδία, ἔστη ἕως τῆς
λιθοστρώτου πλατείας παρὰ τὸ πεζοδρόμιον, ἀν-
δρανή τις κεφαλὴν προέβαλεν ἐντὸς τῆς ἀνεωγμένης
θυρίδος.

— Θὰ διέπραττον ἀδιακρισίαν εἰς ἐτόλμων νὰ
ζητήσω θέσιν παρ' ὑμῖν, ὥραία ὄνειροπόλος :

Ἡ Θηρεσία ἔβαλε κραυγὴν ἀληθῶς χαρᾶς ἰδοῦσα
τὸν σύζυγόν της καθίζοντα παρ' αὐτὴν.

— Ἐπιστρέφεις ἥδη ; τῇ εἶπεν ὁ Ἀλδέρτος, ἐνῶ
οἱ ἵπποι ἐπαναλάμβανον τὴν γοργὴν πορείαν των.

— Ναί, ἀπνύουσα πλέον ! καὶ σύ ;

— Μετέβαινα περὶ εἰς τὴν Ἑρμῶν, καὶ διὰ ν' ἀ-
πολαύσω τὸν περίπατον, καὶ διὰ ν' ἀντλήσω ἀνα-
ψυχὴν εἰς τὴν εὐλαον ὡς τερτίσμα πτηνοῦ φλυα-
ρίαν της, μετὰ δύο ὥρας συνδιαλέξεως μετὰ τοῦ Γι-
δῶν. Ἀλλὰ τώρα εὗρον κάτι καλλίτερον τούτου προσ-
έθηκεν ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα τῆς συζύγου αὐτοῦ.

Ἐκείνη οἶονεὶ λειποθυμοῦσα ἐκ χαυνώσεως ἐν τῇ
ὑπερτάτῃ τῆς στιγμῆς ταύτης εὐδαιμονίᾳ,

— ὦ ! πόσον εἶσαι καλός ! πόσον σὲ ἀγαπῶ ! εἶ-
πε στεναζούσα.

Σιωπῶντες, συνεχόμενοι ὅπως ἀποκρύψωσι τὰ
συναίσθημα αὐτῶν πρὸ τοῦ ἀτενίζοντος αὐτοὺς
πλήθους ἀνυπομόνως ἀριθμοῦντες ἐκάστην τοῦ ἀγ-
χοτρόφου τροχοῦ περικύκλουν ὡσεὶ λαθραίως δρα-
πετεύοντες ἐρασταί, καὶ ἀοράτως συσφίγγοντες ἀλ-
λῆλων τὰς χεῖρας, ἐφθασαν τέλος εἰς τὴν ἐστίαν αὐ-
τῶν. Ὅτε δ' ἀπέμειναν τέλος μόνον ἐν τῇ προσφιλεῖ
θαλάμῳ των, παρεδόθησαν ἐνυδρόνως εἰς μακρὸν κα-